

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **N. T. T. D, nar. x**, bytem x, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem ve společnosti AK Čechovský & Václavek, s.r.o., se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem Ministerstvo vnitra, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 13. 1. 2014, č. j. MV-127605-8/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 12. 2. 2014 a následně postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému, domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 13. 1. 2014, č. j. MV-127605-8/SO/sen-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná v řízení o odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 21. 5. 2013, č. j. OAM-29213-21/DP-2012, toto rozhodnutí změnila a rozhodla, že se žádost žalobkyně zamítá a neprodlužuje se jí podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 375/2011 Sb. (dále jen

„zákon o pobytu cizinců“) platnost povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobkyně nepředložila podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na politiku státní zaměstnanosti.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že ministerstvo ji vyzvalo k doložení dokladu o bezdlužnosti, který z důvodu jazykové bariéry ve lhůtě nepředložila, a její žádost byla rozhodnutím ze dne 21. 5. 2013 zamítnuta. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala důvody, aniž by je dostatečným způsobem zkoumala. Žalovaná tak dospěla k závěru, který je chybný, nepřezkoumatelný a založený na základě libovůle. Žalovaná pominula svou povinnost rozhodovat v souladu se zjištěnou materiální pravdou v zájmu vydat spravedlivé rozhodnutí. Aniž by se v odůvodnění se svým závěrem vypořádala, nehleděla žalovaná s odkazem na formální zjištění stavu věci na další důkazy, které měla v rámci řízení provést. Žalovaná v rámci odvolacího řízení neučinila jediný krok ke zjištění rozhodných skutečností, ačkoliv důvodem pro zamítnutí žádosti bylo, že žalobkyně měla nedoplatek u OSSZ ve výši 13.292,- Kč. Žalovaná vycházela pouze ze spisového materiálu. Žalobkyně však již dne 20. 6. 2013 uhradila na adresu OSSZ Nymburk svůj nedoplatek a tudíž nemá žádný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení. Jako důkaz přikládá kopii poštovní poukázky, ze které jednoznačně vyplývá, že dlužnou částku v celkové výši 15.000,- Kč uhradila dnem 20. 6. 2013. Žalovaná vydala rozhodnutí, které je v rozporu se zákonnými předpisy a zásadami činnosti správního orgánu, neboť měla v odvolacím řízení zjišťovat všechny skutečnosti, aby odstranila veškeré pochybnosti, které mají vliv na rozhodnutí. Napadené rozhodnutí vykazuje znaky tzv. „neúčelného formalismu“. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud. S odkazem na jeho judikaturu žalobkyně rovněž uvedla, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Z pohledu ústavně právního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy má za následek porušení základních práv či svobod. Základní práva a svobody působí jako regulativní ideje, pročež na ně obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, zakládá dotčení na základním právu a svobodě. Je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické, což však nevyvazuje orgán veřejné správy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení.

Žalovaná se ve svém vyjádření nejprve zabývala důvody pro změnu výroku rozhodnutí ministerstva. Dále uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. K námitce žalobkyně, že postup žalované byl příliš formalistický a v rozporu se zásadou materiální pravdy, žalovaná uvedla, že ministerstvo postupovalo zcela v souladu s právními předpisy, když žádost žalobkyně zamítlo, neboť ke dni vydání rozhodnutí nedoložila

potvrzení OSSZ o tom, že nemá splatné nedoplatky na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ačkoliv k tomu byla řádně vyzvána. Navíc dle tvrzení žalobkyně zaplatila dlužnou částku až téměř měsíc po vydání rozhodnutí. Potvrzení nedoložila ani v rámci odvolacího řízení, ve kterém námitku o zaplacení dlužné částky vůbec neuplatnila a žalovaná se k ní proto nemohla v napadeném rozhodnutí vyjádřit. Vzhledem k tomu, že žalobkyně dlužnou částku zaplatila až téměř měsíc po vydání zamítavého rozhodnutí ministerstva, nebyla žalovaná povinna v souladu se zásadou koncentrace podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) k této skutečnosti přihlédnout, pokud by žalobkyně neprokázala, že tuto skutečnost nemohla uplatnit dříve.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 28. 5. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K žádosti kromě jiných náležitostí připojila potvrzení ze dne 24. 5. 2012 vydané OSSZ Nymburk, že k uvedenému datu nemá splatný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Ministerstvo se dne 3. 12. 2012 obrátilo na OSSZ Nymburk se „žádostí o sdělení informací“ a požádalo o informaci, zda a za jaké období má žalobkyně nedoplatky a v jaké částce se pohybují. OSSZ Nymburk ministerstvu mimo jiné poskytlo písemnost nadepsanou „Přehled pohledávek k 07. 12. 12“, ze které vyplývá, že celková výše pohledávek vůči žalobkyni činila 13.292,- Kč. Na základě této skutečnosti ministerstvo žalobkyni opatřením ze dne 21. 1. 2013 vyzvalo, aby ve lhůtě 15 dnů doložila potvrzení OSSZ o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Zároveň na tuto dobu usnesením z téhož dne přerušilo řízení o žádosti žalobkyně. Následně ministerstvo opatřeními ze dne 2. 4. 2013 vyrozumělo žalobkyni o tom, že pokračuje v řízení, a dále o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ministerstvo pak výše uvedeným rozhodnutím ze dne 21. 5. 2013 podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a odkazem na § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost žalobkyně zamítlo, neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Důvodem tohoto rozhodnutí byla skutečnost, že žalobkyně na výzvu ministerstva, aby předložila potvrzení o neexistenci nedoplateků na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti, žádným způsobem nereagovala a uvedený doklad nedoložila, ačkoliv podle informace OSSZ Nymburk měla dluh ve výši 13.292,- Kč.

Proti rozhodnutí ministerstva podala žalobkyně dne 26. 6. 2013 odvolání, v němž brojila proti aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministerstva v otázce jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně v souvislosti s tím, že její děti žijící ve Vietnamu jsou odkázány výživou na její výdělek v ČR. Odvolání žalobkyně spojila s žádostí o určení neplatnosti doručení a žádostí o prominutí zmeškání lhůty. O této žádosti ministerstvo usnesením ze dne 4. 7. 2013, č. j. OAM-29773-26/DP-2012, rozhodlo tak, že se zmeškání lhůty pro podání odvolání nepromíjí. Rovněž proti tomuto rozhodnutí ministerstva podala žalobkyně dne 19. 9. 2013 odvolání. Ministerstvo následně postoupilo odvolání proti oběma uvedeným rozhodnutím žalované jako odvolacímu správnímu orgánu.

Žalovaná nejprve svým rozhodnutím ze dne 13. 1. 2014, č. j. MV127605-7/SO/sen-2013, podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila usnesení ministerstva ze dne 4. 7. 2013 tak, že vyhověla žádosti žalobkyně o určení neplatnosti doručení a prominula žalobkyni zmeškání lhůty k podání odvolání.

Následně žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 5. 2013 a rozhodla o žádosti žalobkyně tak, že se

podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (tj. došlo k vypuštění odkazu na ustanovení § 56 odst. 1) tato žádost zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje, neboť žalobkyně nepředložila podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců potvrzení OSSZ o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula dosavadní průběh řízení se závěrem, že ministerstvo žádost žalobkyně zamítlo vzhledem k tomu, že žalobkyně přes výzvu ministerstva nedoložila potvrzení OSSZ, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Žalovaná zde dále uvedla, že žalobkyně byla ve výzvě řádně poučena o následcích nedoložení tohoto potvrzení a vzhledem k tomu, že požadovanou náležitost nedoložila ani po 10 měsících od výzvy, mohla rozhodnutí ministerstva předvídat. Před vydáním rozhodnutí ministerstva byla žalobkyně vyzvána, aby se vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí, což neučinila. Napadené rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky zástupce žalobkyně dne 13. 1. 2014.

V průběhu nařízeného jednání soudu žalobkyně setrvala na dosavadním stanovisku, žalovaná se z jednání omluvila.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů přezkoumal a dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců je k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání cizinec povinen předložit mimo jiné potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Není-li cizinec plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost.

Podle § 89 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

V podstatě jediným žalobním bodem v projednávané věci je tvrzení, že žalovaná v odvolacím správním řízení postupovala příliš formalisticky a nezjistila řádně skutkový stav věci. Žalovaná podle žalobkyně neměla postupovat podle doslovného znění zákona, nýbrž tak, aby aplikace práva neměla za následek porušení základních práv žalobkyně. Zdejší soud však tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

Ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu z toho důvodu, že přes jeho výzvu žalobkyně nepředložila potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Ani mezi účastníky tak není sporu o tom, že ke dni vydání rozhodnutí ministerstva, t. j. 21. 5. 2013, žalobkyně toto potvrzení

nepředložila. Tato skutečnost představovala rovněž důvod vydání napadeného rozhodnutí, což je jednoznačně seznatelné z jeho odůvodnění.

Žalobkyně však v žalobě namítá, že dlužnou částku v celkové výši 15.000,- Kč uhradila dne 20. 6. 2013. Z toho pak dovozuje, že žalovaná měla povinnost tuto skutečnost v odvolacím řízení zjistit a nemohla změnit rozhodnutí ministerstva tak, že se její žádost zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje. S takovým názorem však zdejší soud nemůže souhlasit.

Žalobkyně k žalobě předložila jednak kopii podacího lístku poštovní poukázky typu A, ze které vyplývá, že adresovala dne 20. 6. 2013 na účet OSSZ Nymburk č. x částku 10.000,- Kč. Vedle toho předložila neúplnou kopii potvrzení Komerční banky, a. s., o příkazu k úhradě částky 5.000,- Kč na tentýž účet ze dne 21. 6. 2013. Těmito listinami však soud důkaz neprováděl, a to pro jejich irelevanci.

Je totiž třeba vycházet z toho, že žalobkyně má ustanovením § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců uloženou povinnost předložit k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání uvedené potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení. Tuto povinnost nelze vykládat natolik formálně, že to znemožňuje v průběhu řízení žalobkyni vyzvat k opětovnému předložení tohoto potvrzení, dozví-li se ministerstvo, že cizinec má splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ačkoliv k žádosti předložil potvrzení o opaku. Ministerstvo proto postupovalo správně, když žalobkyni k předložení nového potvrzení vyzvalo a poskytlo jí k tomu dostatečnou lhůtu. Žalobkyně však uvedenou povinnost nesplnila.

Již z tvrzení žalobkyně vyplývá, že částka 15.000,- Kč měla být zaplacená až po vydání rozhodnutí ministerstva. Nezpochybněnou skutkovou okolností odůvodňující zamítavé rozhodnutí ministerstva tak bylo, že žalobkyně v době rozhodování ministerstva měla splatné nedoplatky na pojistném. Pokud tento svůj dluh následně žalobkyně uhradila, nelze klást k tíži žalované, že se uvedenou otázkou z moci úřední nezabývala a eventuální splacení dluhu žalobkyni nezjišťovala.

Pokud totiž žalobkyně provedla uvedené platební transakce ve dnech 20., resp. 21. 6. 2013, měla tuto skutečnost uvést ve svém odvolání. Ze správního spisu totiž plyne, že odvolání bylo k poštovní přepravě podáno dne 20. 6. 2013 společně se žádostí o určení neplatnosti doručení a žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Byť ze správního spisu neplyne, zdali bylo odvolání podáno k poštovní přepravě před provedením platební transakce, žalobkyně si bezpochyby musela být vědoma toho, že tyto nedoplatky chce uhradit. Navíc dne 20. 6. 2013 bylo podáno pouze blanketní odvolání, které žalobkyně doplnila až dne 2. 7. 2013. Ani v doplnění odvolání však není o skutečnosti, že byly uvedené platby provedeny, zmínka.

Řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je sice jako správní řízení ovládáno zásadou jednotnosti, což znamená, že řízení před ministerstvem a případné odvolací řízení před žalovanou tvoří jeden celek. Možnost účastníka řízení uvádět v průběhu řízení rozhodné skutečnosti však je ve vztahu k odvolacímu řízení omezeno ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu. Ten stanoví, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, a namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Z toho vyplývá, že žalobkyně měla povinnost skutečnost, že výše uvedená částka byla zaplacená, namítat v odvolání. To se však

nestalo a žalobkyně ji neuvedla ani po celou dobu odvolacího řízení až do vydání napadeného rozhodnutí.

K závěru o nedůvodnosti námitky žalobkyně vede soud i to, že § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců stanoví povinnost cizince předložit potvrzení OSSZ o tom, že nemá splatné nedoplatky. Nejen tedy, že žalobkyně v odvolání a ani později v průběhu odvolacího řízení neuvedla, že na účet OSSZ Nymburk zaplatila zmíněnou částku (s tím, že účel této platby by byl otázkou dalšího hodnocení), ale už vůbec v průběhu odvolacího řízení nepřiložila příslušné potvrzení OSSZ. Pokud by tedy žalobkyně doplatila dlužnou částku v době podání odvolání a následně by předložila potvrzení o této platbě a jejím účelu nebo ještě lépe potvrzení OSSZ, musela by žalovaná k těmto skutečnostem v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu přihlédnout jako k takovým, které nemohla žalobkyně uplatnit dříve.

Mimo jiné mělo totiž předcházející správní řízení povahu řízení o žádosti, v jehož rámci neplatí tak striktní požadavky pro vyhledávání rozhodných skutečností jako v případě řízení z moci úřední, zejména řízení o správním deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, a – *a contrario* – § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena). Žalobkyně tedy měla v předcházejícím řízení jednak obecnou povinnost poskytovat správnímu orgánu potřebnou součinnost při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 2 správního řádu) a jednak zvláštní povinnost předložit potvrzení OSSZ o neexistenci nedoplatků [§ 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců].

Žalovaná nemohla přihlédnout ke skutečnosti, kterou žalobkyně v odvolacím řízení neuplatnila a která ze správního spisu nevyplývá. Neměla přitom povinnost ji sama vyhledávat, neboť povinnost předložit potvrzení o této skutečnosti zákon o pobytu cizinců stanoví žadateli o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Jestliže tedy žalobkyně byla v tomto ohledu pasivní a nečinná, není možné za negativní důsledky této neaktivity brát k odpovědnosti žalovanou. Soud tak neshledal ani to, že by postup žalované byl v rozporu s ústavními principy, základními zásadami činnosti správních orgánů či (nijak nespecifikovanými) základními právy žalobkyně. Z těchto důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla v řízení úspěšná, žádné náklady přesahující rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. března 2016

Olga S t r á n s k á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová